

get på en række andre punkter. Der skal være en balance imellem dyreetik og religionsfrihed. Det er det, der er det vigtige.

Men spørgsmålet er så: Hvor skal vi sætte grænsen, når vi taler om religionsfrihed, når vi taler om overholdelse af menneskerettighederne, når vi taler om almindelig lovgivning i Danmark? I de her dage – uden sammenligning i øvrigt – diskuterer vi et andet forslag i Folketinget, nemlig om rituel omskæring af kvinder. Her er hele Folketinget med samtlige partier enige om, at her vil vi ikke være med til at der skal være religionsfrihed. Alle er enige om, at vi ikke vil acceptere omskæring af kvinder. Dér har vi altså sat en grænse og har sagt: Nok har vi religionsfrihed, men det er at gå ud over religionsfriheden.

I den anden ende af skalaen har vi så også f.eks. påklædning og lign., hvor vi jo er meget liberale og siger: Jamen vi skal ikke blande os i, hvordan folk går klædt, vi skal ikke blande os i, hvordan folk bor, vi skal ikke blande os i, hvordan de i øvrigt opfører sig i deres familier.

Det er jo rimeligt nok, men så er spørgsmålet: Hvor skal vi så sætte grænsen derimellem, og skal vi flytte grænsen? Og dér har vi i Fremskridtspartiet den opfattelse, at rituelle slagtninger ikke er rimelige i Danmark. Det er ikke rimeligt, at man påfører dyrene unødigt smerte. Det, der jo sker, er, at man overskærer halsvenerne, og det er en undtagelse fra hovedreglen i loven.

Hovedreglen i den danske lovgivning er, at der skal ske en bedøvelse af dyret, inden det bliver slagtet. Her har vi så en undtagelse, og det er den undtagelse, vi i Fremskridtspartiet ønsker at fjerne, således at der er ens regler for alle borgere i dette land.

At dyret bliver påført smerte, bevises jo klart og tydeligt af, at det er nødvendigt at fastholde dyret under den form for slagtninger, at man er nødt til at fastholde dyret, når man overskærer halsvenerne, hvorimod når man bedøver dyret først inden slagtningen med en boltpistol – hvad enten den er penetrerende eller ej – ja, så kan man gøre det uden at fastspænde dyret. Derfor er der klart bevis for, at overskæring af halsvenerne påfører dyret smerte.

Så er Dyreetisk Råd gået langt ud over sine beføjelser. Dyreetisk Råd har ikke kun forholdt sig til det dyreetiske, men har også blandet andre hensyn ind i det. Og så er Dyreetisk Råd landet på et kompromis – et sted midt imellem – hvor man siger, at store dyr, umiddelbart efter

at de har fået overskåret halsvenerne, skal bedøves, men at det ikke gælder får, lam, geder og lignende. Alene det, at man kan lave et sådant kompromis, viser, hvor usagligt rådet har arbejdet.

Det, der nu foreslås, er, at først skal man skære halsvenerne over, og bagefter skal man så skyde dyret. Det er at påføre dyrene dobbelt smerte, og derfor er ministerens forslag til en ny bekendtgørelse værre end den stilling, vi har i dag.

Det er Fremskridtspartiets klare opfattelse, at det, det handler om, er, at dyret skal være bedøvet, inden det bliver slagtet. Det ødelægger ikke dyret på nogen måde, og det overtræder efter vores bedste overbevisning ingen af de religiøse forskrifter. Tværtimod så giver det her en anstændig slagtning.

Så skal jeg som forslagsstiller takke for den meget store opbakning, der er til lovforslaget. Jeg håber, at partierne i dette etiske spørgsmål vil fastholde, at medlemmerne naturligvis er fritstillet, således at alle folketingsmedlemmer kan stemme efter deres overbevisning og ikke nødvendigvis efter partidisciplin, for så er jeg ret sikker på at forslaget fra Fremskridtspartiet nok skal blive vedtaget.

Arne Melchior (CD):

Professor Zahles og en kollegas responsum til Retsudvalget har været nævnt af flere. Det er rigtigt, som fru Dorte Bennedsen var inde på, at Justitsministeriet i et også udmærket notat er kommet til det resultat, at de stillede forslag ikke er i strid med grundloven eller med menneskerettighederne. Det skriver professor Zahle og kollegaen jo også at de var i tvivl om.

Hvad de imidlertid ikke var i tvivl om, var rimelighedsdelen, hvor de netop peger på det, som jeg også har været inde på i mine ordførertaler gentagne gange: Hvordan kan mennesker, der stiller sådan et forslag, stille og roligt og uden initiativ se på, at der i langt, langt flere tilfælde sker urigtige ting, som med sikkerhed er langt mere smertepåførende? Men forslagsstillerne interesserer sig ikke for det. Det må da bringe gode kolleger som hr. Grove, hr. Oxdam, hr. Touborg og andre i tvivl om motiverne hos forslagsstillerne, hvilke jeg i hvert fald ikke er i tvivl om.

Så er det nævnt, at dyrlæger overværer disse slagtninger. Ja, de sorterer jo i virkeligheden under veterinærdirektøren og Veterinærdirektoratet, som jo i samtlige år har været bekendt